

A rendőrség betiltotta a szegedi munkásság szeptember 1-i gyűlését

A munkásság 1-én délelőtt egyórás sétatüntetést tart

(A Délmagyarország munkatársától.) Megírta a Délmagyarország, hogy a Magyarországi Szociáldemokrata Párt szegedi titkársága szerdán kérvényt nyújtott be a rendőrkapitányságra. A párt azt kérte, hogy a rendőrség engedélyezzen szeptember elsején nyilvános népgyűlést a Korzó Mozi kerthelyiségében. A rendőrségen kijelentették, hogy a döntést csütörtökön délelőtt hozzák a párt tudomására.

Csütörtökön délelőtt azután a párt a következő betiltó végzést kapta dr. Buócz Béla főkapitányhelyettesétől:

„A bejelentést tudomásul nem veszem és a szeptember 1-én, délelőtt tervezett tüntető felvonulás és utána népgyűlés tartását megtiltom. Figyelmeztetem a bejelentő Lájer Dezső párttitkárt, hogy amennyiben ezen tilalmam ellenére akár a felvonulást, akár a népgyűlést megtartani megkísérelné, azt karhatalommal fogom megakadályozni és az összehívók, valamint a résztvevők ellen a törvény teljes szigorával fogok eljárni.”

A betiltó végzés megokolása a következőket mondja:

„A párttitkárság a tüntető felvonulást és utána a népgyűlést nemcsak a szervezett, hanem a szervezeten munkásság és a munkanélküliek bevonásával abból a célból kívánja megtartani, hogy ezzel a nagyarányú munkanélkülségre és az ezzel járó nyomorra felhívják a közfigyelmet. Ennek a gazdasági okokból keletkezett helyzetnek megoldására sem a tüntető felvonulás, sem a népgyűlés nem alkalmas eszköz és csak azt eredményezné, hogy a munkanélküliek körében az elkeseredést fokozza. Nem látom semmi biztosiát sem annak, hogy a felvonulásban résztvevők az

ucca rendjét meg ne zavarnák s ezért a közrend és köznyugalom biztosítása érdekében a rendelkező rész szerint határoztam.”

Lájer Dezső,

a szociáldemokrata párt titkára a betiltással kapcsolatban a következőket mondotta:

— Kár volt a felvonulást és gyűlést betiltani, mert ezzel a munkanélkülség problémája nincs megoldva, ellenben egy okkal még több van az elégedetlenségre.

— Bizonyos, hogy a munkanélkülség kérdése nem vált volna ilyen akuttá, ha a kormány és a hatóság ugyanilyen erélyt alkalmazna azok felé is, akik okai a munkanélkülségnek — hogy egyebet ne említsek a 8 órás munkaidő életbeültetésének —, mint amelyet állampolgári jogaink elkobzásánál tapasztalunk.

— A tilalom ereje mégsem oly határtalan, megakadályozhatná, hogy a dolgozó munkásság szeptember 1-én 11 órakor abbahagyja a munkát és a munkanélküliekkel karöltve 12 óráig az uccákon békésen sétáljon.

— Így határozott a párt végrehajtó bizottsága és a szakszervezeti bizottság tegnap este tartott ülésén. A bizottságok felhívják ezúton is a munkásságot, hogy szeptember 1-én délelőtt 11 órakor szüntesse be a munkát és vonuljon ki az uccára, ahol őrizze meg komolyságát, ne provokáljon senkit, de ne engedje magát se provokálni senkitől. A közüzenetek munkásaira a felhívás nem vonatkozik.

A halálraitölt Olajos Károlyné.

megállapítani, hogy mi a baja Szabó Istvánnak. Orvosságot rendeltek neki, de az nem használt. Háromheti szenvedés után Szabó István meghalt.

Ezidő alatt Szabóné többször találkozott Olajos Károllyal és míg férje az elkerülhetetlen halállal vívódott, ő tovább élte megszokott életét. Férjét betegsége alatt többen meglátogatták. A látogatóknak Szabóné kijelentette, hogy férje meg fog halni. Egyik szomszédnak azt mondotta:

— Ha férjem meghal, akkor én akasztóajt értemlek...

Más alkalommal azt mondotta:

— Ha István meghal, akkor rám a legrosszabb vár, az akasztófa...

„Ne abból igyál...”

De a szomszédoknak ezek a beszédek nem tunk fel. Nem sejtették, hogy az asszony tudatosan mérgezi az urát. Szabó István betegsége alatt panaszkodott, hogy az ételeknek édesízü van. Szabóné, nehogy baj legyen, azt a kancsót és azt a poharat, amiből férjének inni adott, külön állította. Így is megtörtént, hogy egy alkalommal a leányuk, Szabó Eszter ebből a kancsóból ivott egy kortyot. Amikor az asszony ezt meglátta, ijedten kapta el a leánya szájától a poharat.

— Ne abból igyál, te golyhó, — mondotta mosolyogva —, az az apádnak van szánva...

A leány érezte, hogy a víznek szokatlanul édes íze van. Egyizben a szomszédasszony kapott ételmaradékot Szabóéktól. Csak pár falatot evett, de utána néhány napig beteg volt. Az ételmaradékokkal azután óvatosabb lett Szabóné, a környék belüli kutyáknak adogatta oda. S senki sem tudta mitől döglének a kutyák...

Szabó István állapota egyre súlyosbodott. Az orvosok tehetetlenül állottak az ágya mellett. Valaki egyszer azt javasolta, hogy vigyék el a beteg a dobozi orvoshoz. Szabóné megrettent és kijelentette, hogy nem engedi elvinni a férjét és ha mégis elvinnék, ő leveszi róla a kezét és nem ápolja tovább. Nem vitték el Szabót a doboz orvoshoz, így az asszony tovább ápolhatta az urát. Vásárolta a légyapírt, olvasztotta a mérget és gyöngéden etette a férjét. Közben készült a halál bekövetkezésére. Napokkal előbb hozzákezdett a férje halotti fehérneműjének megvarrásához. Amíg férje benn reménykedett, hogy mégis csak ki gyógyul az ismeretlen nyavalyából, addig Szabóné varrta a halotti leplet. Mert ő tudta, hogy ebből a hajból nincs menekülés. Néha, hogy a betegség hosszúra nyúlt, elvesztette türelmét. Egyszer azt mondta a férjének, aki erősen hányt és vergődött:

— Ugy, ugy Szabó István, dől csak, menj neki a halálhoz...

Utolsó előtti napon, amikor Szabó a végét járta és amikor megkapta az utolsó adagot, Szabóné feladta az egyik távollevő gyermekének a sürgőnyt:

— Gyere haza, apád meghalt.

S mire a gyermek hazaért, Szabó István halott volt.

Névtelen levél

Amikor a tiszazugi arzénmérgezések napfényre kerültek, egy névtelen levél Olajosnéra is felhívta a figyelmet. A csendőrség kihallgatta az asszonyt, aki tagadott. De jöttek a terhelő tanúk, akik rávallottak, azután megérkezett az exhumált Szabó István holttestéről mondott szakértői vélemény. Ez a vélemény úgy szólt, hogy Szabó István holttestében 8.5 milligramm arzén mutatható ki.

Olajosné tagad

Olajos Károlyné a gyulai ügyészség fogházába került és megindult ellene gyilkosság büntetése miatt a bűnvádi eljárás. A gyulai törvényszék

Halálra ítélte

a szegedi tábla is a vészlői arzéngyilkos asszonyt

Hajdu Eszter 31 évi házasság után megmérgezte férjét, hogy feleségül mehessen egy fiatal zenészhez

„Inkább meghalok, de a gyilkosságot el nem vállalom, — mondotta Hajdu Eszter az utolsó szó jogán

(A Délmagyarország munkatársától.) Sápadt, beteges külsejű, fekete fejkendő asszony állott csütörtökön a szegedi ítélőtábla Skultéj-tanácsa előtt. Az asszony, Olajos Károlyné egyszerűen, csöndesen ült a terem közepén, semmi megilletődés nem látszott rajta, pedig néhány hónappal ezelőt a gyulai törvényszék kötél általi halálra ítélte. Olajos Károlyné volt az, aki egészséges férjét arzénal megmérgezte olymódon, hogy három héten keresztül kevert férje ételébe, italába. Három héten keresztül nyugodtan nézte férje rettenetes vívódását. Amíg férje benn haldoklott a szobába, ő nyugodtan olvasgatta a légyapírtól az újabb méregadagot és közben — randevuzni járt jelenlegi férjével...

A tárgyalást csöndesen hallgatta végig és nem volt megjegyzése akkor sem, amikor az elnök kihirdette, hogy az ítélőtábla helybenhagyja a törvényszék ítéletét: marad a kötél... A halálos ítélet kihirdetése után támadt lélegzetfójtó csöndben mégis megszólalt az asszony és ezt mondta:

— Méltóságos elnök ur, szeretném, ha nem kelene még az éjjel visszautazni Gyulára, mert beteg vagyok. Ha lehetne itt halni Szegeden...

A kikapós asszony

Hajdu Esztert évtizedekkel ezelőtt feleségül vette Szabó István vészlői gazda. Szabónak kevés földje, kis háza volt. Szabóék hosszú éveken keresztül jól éltek, amit egyedül Szabó István természetéből lehetett. Mert Szabóné kikapós asszonynak ismerték a faluban. Mindig volt valakije és ezekről a dolgokról Szabó is tudott... Hogy még sem lett baj, az annak tulajdonítható, hogy Szabó békés természetű ember volt, aki soha se szólott. A községben éppen ezért az a hír járta, hogy a legveszélytelenebb Szabó Istvánnak udvarolni... A házaspár 31 esztendő telt el egymás mellett.

1927-ben a községbe költözött egy Olajos Károly nevű fiatal zenész. Megismerkedett az asszonnyal és hevesen udvarolni kezdett. Szabóné szívesen vette az udvarlást, sőt lemondott akkori szeretőjéről és Olajos Károllyal barátkozott. Később heves szerelemre gyulladt a nálnál 21 esztendővel fiatalabb férfi iránt. Ez az állapot hosszú ideig tartott. Szabóné olyan merész volt, hogy Olajost meghívta a házukhoz, bár az egész község beszélt a dologról. De Szabó nem volt utjukba, mert a férfi munkára járt és sokszor napokig nem jött haza. A községben azonban mindig többet és többet beszéltek a botrányos életéről. Sőt annyira ment a dolog, hogy szóvá tették ezt az életet a baptista-gyülekezet előtt is, amelynek Szabóné tagja volt. A helyzet kezdett tarthatatlanná lenni, közben Szabó is egyre jobban idegesítette az asszonyt. Szerette volna, ha végleg összeköltözhetik Olajossal. Így érlelődött meg benne az a gondolat, hogy elteszi férjét láb alól.

Arzén

Abban az időben — amint a későbbi arzénporók során kiderült — divatos volt Vészton és környékén arzénal dolgozni. Ha valakinek nem tetszett valaki, légyapírról lezúrtatott arzénal elletette láb alól. Szabó Istvánné is a légyapírhoz folyamodott.

Szabó István Vészton közelében egy fadepóban dolgozott. Ide küldte az asszony az első adag mérget, amely le is verte a lábáról Szabó Istvánt. Parádicsomszóst küldött ebédre a férjének és ebbe az ételbe rejtette el az arzént. Szabó István rosszul lett, hazajött és ágyának esett. Másnap újabb adag mérget kapott és így ment ez három héten keresztül. A szerencsétlen ember bármilyen ételt, italt kapott, abban mérge volt. Két orvos is járt Szabóék házában. De egyik orvos se tudta